

Одинак і Місяць

Сиромолот Юлія

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

Здавалося, це просто дружня вечеря. Жінка, витончена та молода на вигляд — світле волосся, елегантна сукня, низка сірих «диких» перлів, що пасують до її очей. І чоловік, як то кажуть, у розквіті сил, ставний, у вишукано-діловому вбранні, але без статусного браслета й без бейджа. Підігріте рисове вино, пізні фрукти, натуральний мед у кришталевих розетках. Щоправда, ніхто його не куштував.

— Отже, ви наполягаєте на тому, аби ми використали саме цю кандидатуру? — жінка пильно вдивлялася у свого гостя, але той був цілковито незворушний. Дивився собі на призахідні хмари над океаном. Насолоджувався sake.

— Атож.

— Даруйте, але ви певні, Рохарде? Я особисто — ні.

Співбесідник нарешті поглянув на неї, злегка здійнявши ліву брову.

— О леле, це вже майже непрофесійно. Ми ж наче не перший місяць співпрацюємо, навіть не перший рік? Який там коефіцієнт моїх даних у ваших рівняннях, Одіс?

— Доволі високий. Але дані — це одне, проте наразі ви фактично готові приєднатися до заколоту проти власної корпорації...

— А ви — до спроби перевернути усталений світовий лад. Вас не лякає наступна криза?

— Вам добре відомі наші мотиви, Рохарде.

— Так само ви можете вважати, що вам відомі мої. Бо вони збігаються з вашими.

— А як же корпоративна присяга?

— Я присягався бути вірним корпорації і працювати на добро людства. А зараз воно під загрозою деградації, вимирання, і корпоративний лад лише поглиблює проблеми.

— То ви революціонер!

— Я діловий аналітик, Одіс. А ви — головна фахівчиня відділу стратегічних розрахунків «Орізонті». Ви незгірш за мене вмієте складати рівняння і формули. Ви ж усе прорахували?

— Майже. Гадаю, треба ще раз прогнати той варіант, у якому ви нас зрадили, як годиться подвійному агентові, й розповіли корпоративній розвідці «Біогенімо» про наші плани.

— Ну, можете, але я вам скажу, чим це скінчилося.

Вона дозволила собі ледь помітно округлити очі.

— То ви це вже зробили?

— Достеменно так, моя люба. І саме так, як ви спрогнозували, мені на позір не повірили. Але Іллатана я про всяк випадок привіз із собою. Так безпечніше для нього зараз.

— Тобто...

— Математика. Рівняння. Вірогідності. Це ж ваша царина. Ми з вами добряче постаралися, аби результати розрахунків моїх колег були не на користь карколомних планів зі залученням технологій, про які відомо з недостатньо надійних витоків, і з майбутнім першим замом Доні Гонелі як його потенційним вбивцею.

— Ви й про це доповіли... Сила ясна! Це ж один із екстремальних варіантів...

— Але й один із найефективніших. Сказав «а», кажи й «бе».

— Але ж він...

— Що?

— Ну, він же був вашим партнером... Невже ви настільки незворушний, Рохарде? І... він же нічого не знає?

Гіс Рохард на мить заплющив очі. На дуже коротку мить, але Одіс Вітен помітила це.

— Ми вже чотири роки як розійшлися, — майже лагідно мовив він. — Але я сподіваюся, що непогано підготував хлопця. Він точно здатен на більше, аніж покласти життя на винахід ще одного

способу вирощування синтетичного м'яса. Авжеж, він нічого не знає, бо це умова ваших техніків — свідомість має бути «чистою»... Щодо незворушності... ну, його найближче майбутнє не сповите туманом. Він, імовірно, витримає втручання і не стане ідіотом. Також, скоріше за все, його не встигнуть знешкодити перш, ніж він зробить свою справу. А потім... потім усе буде добре.

— І ви вірите в ці розрахунки? А що, як мої коефіцієнти такі ж оманливі, як і ваші?

— Це навряд чи. Я ж працював і над тими, і над іншими. Але, Одіс, ви зволікаєте? Ваш... піддослідний чекає на вас.

— Це означає, що нам нема куди відступати, Гісе? Так? Що операція почалася?

— Так.

— Добре, — вона посміхнулася. — Адже й це прораховано, ви ж знаєте. Я тільки доповім матуа... Це займе кілька хвилин. А де ж... Іллатан?

— Тут, у флаєрі. Само собою, він непритомний. Я дав йому омністан.

— Добре, — повторила Одіс Вітен. Вони сиділи на балконі, і їй треба було повернутися до апартаментів, аби зробити захищений виклик. Оминаючи Гіса Рохарда, вона почула, як той промимрив кілька слів ніби сам до себе — і мимоволі здригнулася.

«Тобі не буде боляче, любий. Не буде боляче».

...

Далі — у повній книжці «Одинак і Місяць».

nashaknyga.com.ua